

¹Die Kinder Ruben und die Kinder Gad hatten sehr viel Vieh und sahen das Land Jaser und Gilead an als gute Stätte für ihr Vieh² und kamen und sprachen zu Mose und zu dem Priester Eleasar und zu den Fürsten der Gemeinde:³Das Land Ataroth, Dibon, Jaser, Nimra, Hesbon, Eleale, Sebam, Nebo und Beon,⁴ das der HERR geschlagen hat vor der Gemeinde Israel, ist gut zur Weide; und wir, deine Knechte, haben Vieh.⁵ Und sprachen weiter: Haben wir Gnade vor dir gefunden, so gib dies Land deinen Knechten zu eigen, so wollen wir nicht über den Jordan ziehen.⁶ Mose sprach zu ihnen: Eure Brüder sollen in den Streit ziehen, und ihr wollt hier bleiben?⁷ Warum macht ihr der Kinder Israel Herzen abwendig, daß sie nicht hinüberziehen in das Land, das ihnen der HERR geben wird?⁸ Also taten auch eure Väter, da ich sie aussandte von Kades-Barnea, das Land zu schauen;⁹ und da sie hinaufgekommen waren bis an den Bach Eskol und sahen das Land, machten sie das Herz der Kinder Israel abwendig, daß sie nicht in das Land wollten, das ihnen der HERR geben wollte.¹⁰ Und des HERRN Zorn ergrimmte zur selben Zeit, und er schwur und sprach:¹¹ Diese Leute, die aus Ägypten gezogen sind, von zwanzig Jahren und darüber sollen wahrlich das Land nicht sehen, das ich Abraham, Isaak und Jakob geschworen habe, darum daß sie mir nicht treulich nachgefolgt sind;¹² ausgenommen Kaleb, den Sohn Jephunnes, des Kenisitors, und Josua, den Sohn Nuns; denn sie sind dem HERRN treulich nachgefolgt.¹³ Also ergrimmte des HERRN Zorn über Israel, und er ließ sie

¹وَأَمَّا بَنُو رَأوِيَيْنَ وَبَنُو جَادَ فَكَانَ لَهُمْ مَوَاشٍ كَثِيرَةٌ وَافِرَةٌ جِدًّا. فَلَمَّا رَأَوْا أَرْضَ يَغْزِيرَ وَأَرْضَ جِلْعَادَ وَإِذَا الْمَكَانُ مَكَانُ مَوَاشٍ،² أَتَى بَنُو جَادَ وَبَنُو رَأوِيَيْنَ وَقَالُوا لِمُوسَى وَالْعِزَارَازَ الْكَاهِنِ وَرُؤَسَاءِ الْجَمَاعَةِ،³ عَطَاوُوثُ وَدِيئُونُ وَبَغْزِيرُ وَيَمْرُهُ وَحَشْبُونُ وَالْعَالَةُ وَسَبَامُ وَبَنُو وَبَعُونُ،⁴ الْأَرْضُ الَّتِي صَرَبَهَا الرَّبُّ فُدَامَ بَنِي إِسْرَائِيلَ، هِيَ أَرْضُ مَوَاشٍ، وَلِعَبِيدِكَ مَوَاشٍ. ثُمَّ قَالُوا،⁵ إِنَّ وَجَدْنَا نِعْمَةً فِي عَيْنِكَ فَلْنُعْطِ هَذِهِ الْأَرْضَ لِعَبِيدِكَ مُلْكًا، وَلَا نُعْبِزْنَا الْأَرْضَ. فَقَالَ مُوسَى لِبَنِي جَادَ وَبَنِي رَأوِيَيْنَ، هَلْ يَنْطَلِقُ إِخْوَتُكُمْ إِلَى الْحَرْبِ وَأَنْتُمْ تَقْعُدُونَ هَهُنَا.⁷ فَلَإِمَّاذَا تَصُدُّونَ قُلُوبَ بَنِي إِسْرَائِيلَ عَنِ الْغُبُورِ إِلَى الْأَرْضِ الَّتِي أَعْطَاهُمُ الرَّبُّ. هَكَذَا فَعَلَ آبَاؤُكُمْ حِينَ أَرْسَلْتُهُمْ مِنْ قَادِشَ بَرْنِيَعٍ لِيَنْطَرُوا الْأَرْضَ.⁹ صَعِدُوا إِلَى وَادِي أَشْكُولَ وَتَنْطَرُوا الْأَرْضَ وَصَدُّوا قُلُوبَ بَنِي إِسْرَائِيلَ عَنْ دُخُولِ الْأَرْضِ الَّتِي أَعْطَاهُمُ الرَّبُّ. فَحَمِي عَصَبُ الرَّبِّ فِي ذَلِكَ الْيَوْمِ وَأَقْسَمَ قَائِلًا،¹¹ لَنْ يَرَى النَّاسُ الَّذِينَ صَعِدُوا مِنْ مِصْرَ، مِنْ ابْنِ عِشْرِينَ سَنَةً قَضَاعِدًا، الْأَرْضَ الَّتِي أَقْسَمْتُ لِإِبْرَاهِيمَ وَإِسْحَاقَ وَبَعْقُوبَ، لِأَنَّهُمْ لَمْ يَسْبِعُونِي تَمَامًا مَا عَدَا كَالِبَ بْنِ يَفْتَةَ الْقِنْزِيِّ وَيَشُوعَ بْنِ نُونٍ، لِأَنَّهُمَا اتَّبَعَا الرَّبَّ تَمَامًا.¹³ فَحَمِي عَصَبُ الرَّبِّ عَلَى إِسْرَائِيلَ وَأَتَاهُمُ فِي الْبَرِّيَّةِ أَرْبَعِينَ سَنَةً، حَتَّى فَنِيَ كُلُّ الْجِيلِ الَّذِي فَعَلَ الشَّرَّ فِي عَيْنِي الرَّبِّ. فَهَؤُذَا أَنْتُمْ قَدْ قُمْتُمْ عَوَضًا عَنْ آبَائِكُمْ، تَرْبِيَّةَ أَنَاسٍ خَطَاةٍ، لِيَتْرَبُوا أَيْضًا حُمُومُ عَصَبِ الرَّبِّ عَلَى إِسْرَائِيلَ. إِذَا ارْتَبَدْتُمْ مِنْ وَرَائِهِ يَعُودُ يَتْرَكُهُ أَيْضًا فِي الْبَرِّيَّةِ، فَتَهْلِكُونَ كُلُّ هَذَا الشَّعْبِ.¹⁶ فَاقْتَرَبُوا إِلَيْهِ وَقَالُوا، تَبْنِي خَطَايَا عَنَمَ لِمَوَاشِينَا هَهُنَا وَمُذْنَا لِأَطْقَالِنَا.¹⁷ وَأَمَّا يَحْنُ فَتَتَجَرَّدُ مُسْرِعِينَ فُدَامَ بَنِي إِسْرَائِيلَ حَتَّى تَأْتِيَ بِهِمْ إِلَى مَكَانِهِمْ. وَتَلَبُّثُ أَطْقَالُنَا فِي مُدُنٍ مُحَصَّنَةٍ مِنْ وَجْهِ سُكَّانِ الْأَرْضِ. لَا تَرْجِعْ إِلَى يَبُونَا حَتَّى يَقْتَسِمَ بَنُو إِسْرَائِيلَ كُلُّ وَاحِدٍ نَصِيبَهُ.¹⁹ إِنَّا لَا تَمْلِكُ مَعَهُمْ فِي غَيْرِ الْأُرْدُنِّ وَمَا وَرَاءَهُ، لَأَنْ نَصِيبَنَا قَدْ حَصَلَ لَنَا فِي غَيْرِ الْأُرْدُنِّ إِلَى الشَّرْقِ.²⁰ فَقَالَ لَهُمْ مُوسَى، إِنَّ فَعَلْتُمْ هَذَا الْأَمْرَ، إِنْ تَجَرَّدْتُمْ أَمَامَ الرَّبِّ لِلْحَرْبِ،²¹ وَغَيْرِ الْأُرْدُنِّ كُلُّ مُتَجَرِّدٍ مِنْكُمْ أَمَامَ الرَّبِّ حَتَّى طَرَدَ أَعْدَاءَهُ مِنْ أَمَامِهِ،²² وَأَخْضَعَتِ الْأَرْضُ أَمَامَ الرَّبِّ، وَبَعْدَ ذَلِكَ رَجَعْتُمْ، فَتَكُونُونَ أَبْرِيَاءَ مِنْ تَحْوِ الرَّبِّ وَمِنْ تَحْوِ إِسْرَائِيلَ، وَتَكُونُ هَذِهِ الْأَرْضُ مُلْكًا لَكُمْ أَمَامَ الرَّبِّ.²³ وَلَكِنْ إِنْ لَمْ

hin und her in der Wüste ziehen vierzig Jahre, bis daß ein Ende ward all des Geschlechts, das übel getan hatte vor dem HERRN.¹⁴ Und siehe, ihr seid aufgetreten an eurer Väter Statt, daß der Sünder desto mehr seien und ihr auch den Zorn und Grimm des HERRN noch mehr macht wider Israel.¹⁵ Denn wo ihr euch von ihm wendet, so wird er auch noch länger sie lassen in der Wüste, und ihr werdet dies Volk alles verderben.¹⁶ Da traten sie herzu und sprachen: Wir wollen nur Schafhürden hier bauen für unser Vieh und Städte für unsere Kinder;¹⁷ wir aber wollen uns rüsten vornan vor den Kindern Israel her, bis daß wir sie bringen an ihren Ort. Unsre Kinder sollen in den verschlossenen Städten bleiben um der Einwohner willen des Landes.¹⁸ Wir wollen nicht heimkehren, bis die Kinder Israel einnehmen ein jeglicher sein Erbe.¹⁹ Denn wir wollen nicht mit ihnen erben jenseit des Jordans, sondern unser Erbe soll uns diesseit des Jordan gegen Morgen gefallen sein.²⁰ Mose sprach zu Ihnen: Wenn ihr das tun wollt, daß ihr euch rüstet zum Streit vor dem HERRN,²¹ so zieht über den Jordan vor dem HERRN, wer unter euch gerüstet ist, bis daß er seine Feinde austreibe von seinem Angesicht²² und das Land untertan werde dem HERRN; darnach sollt ihr umwenden und unschuldig sein vor dem HERRN und vor Israel und sollt dies Land also haben zu eigen vor dem HERRN.²³ Wo ihr aber nicht also tun wollt, siehe, so werdet ihr euch an dem HERRN versündigen und werdet eurer Sünde innwerden, wenn sie euch finden wird.²⁴ So bauet nun Städte für eure Kinder und Hürden für euer Vieh und

تَعْمَلُوا هَكَذَا فَإِنَّكُمْ تُحْطُونَ إِلَى الرَّبِّ. وَتَعْلَمُونَ خَطِيئَتَكُمْ الَّتِي تَصْنَعُونَ. إِنْتُمْ لِأَنْفُسِكُمْ مُذْنًا لِأَطْفَالِكُمْ وَخَطَايَا لَعْنَتِكُمْ. وَمَا حَرَجَ مِنْ أَفْوَاهِكُمْ أَفْعَلُوا.²⁵ فَقَالَ بَنُو جَادَ وَبَنُو رَاوِيَيْنَ لِمُوسَى، عَيِّدَكَ يَفْعَلُونَ كَمَا أَمَرَ سَيِّدِي.²⁶ أَطْفَالُنَا وَنِسَاؤُنَا وَمَوَاشِينَا وَكُلُّ بَهَائِمِنَا تَكُونُ هُنَاكَ فِي مَذْنٍ جَلْعَادَ.²⁷ وَعَيِّدَكَ يَعْْبُرُونَ، كُلُّ مُتَجَرِّدٍ لِلْجُنْدِ أَمَامَ الرَّبِّ لِلْحَرْبِ كَمَا تَكَلَّمَ سَيِّدِي.²⁸ فَأَوْصَى بِهِمْ مُوسَى أَلْعَازَارَ الْكَاهِنَ وَتِسْوَعَ بْنَ نُونٍ وَرُؤُوسَ آبَاءِ الْأَسْبَاطِ مِنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ.²⁹ وَقَالَ لَهُمْ مُوسَى، إِنْ عَبَرِ الْأَرْضَ مَعَكُمْ بَنُو جَادَ وَبَنُو رَاوِيَيْنَ، كُلُّ مُتَجَرِّدٍ لِلْحَرْبِ أَمَامَ الرَّبِّ، فَمَتَى أَحْضَعْتَ الْأَرْضَ أَمَامَكُمْ تُحْطُوا بِهِمْ أَرْضَ جَلْعَادَ مُلْكًا. وَلَكِنْ إِنْ لَمْ يَعْْبُرُوا مُتَجَرِّدِينَ مَعَكُمْ يَمْلِكُوا فِي وَسْطِكُمْ فِي أَرْضِ كَنْعَانَ.³¹ فَأَجَابَ بَنُو جَادَ وَبَنُو رَاوِيَيْنَ، الَّذِي تَكَلَّمَ بِهِ الرَّبُّ عَنْ عَيِّدِكَ كَذَلِكَ تَفْعَلُ.³² تَحْنُ تَعْبُرُ مُتَجَرِّدِينَ أَمَامَ الرَّبِّ إِلَيَّ أَرْضَ كَنْعَانَ، وَلَكِنْ نَعْطِي مُلْكَ نَصِيبِنَا فِي عِبْرِ الْأَرْضِ.³³ فَأَعْطَى مُوسَى لَهُمْ، لِبَنِي جَادَ وَبَنِي رَاوِيَيْنَ وَنَصِيفَ سِينُطَ مَتَسَّى بْنِ يَوْسُفَ، مَمْلَكَةً سِيحُونَ مَلِكِ الْأُمُورِيِّينَ وَمَمْلَكَةَ عُوجَ مَلِكِ بَاشَانَ، الْأَرْضَ مَعَ مُذْنِهَا يُخْجَمُ مَذْنُ الْأَرْضِ حَوْلَئِهَا.³⁴ فَبَنَى بَنُو جَادَ دِيُونَ وَعَطَارُوتَ وَعَزْرُوعِيرَ وَعَطَارُوتَ شُوفَانَ وَتَعَزِيرَ وَبُجْبَةَ وَبَيْتَ يَمْرَةَ وَبَيْتَ هَارَانَ مُذْنًا مُحَصَّنَةً مَعَ خَطَايَا عَنَمَ.³⁷ وَبَنَى بَنُو رَاوِيَيْنَ حَشْبُونَ وَأَلْعَالَهَ وَقَرَبَتَايِمَ وَبَنُو وَبَعْلَ مَعُونَ مُعْيَرَتَيِ الْأِسْمِ وَسَبْمَةَ، وَدَعَوْا بِأَسْمَاءِ أَسْمَاءِ الْمُدُنِ الَّتِي بَنَوْا.³⁹ وَذَهَبَ بَنُو مَآكِيرَ بْنِ مَتَسَّى إِلَى جَلْعَادَ وَأَخَذُواهَا وَطَرَدُوا الْأُمُورِيِّينَ الَّذِينَ فِيهَا.⁴⁰ فَأَعْطَى مُوسَى جَلْعَادَ لِمَآكِيرَ بْنِ مَتَسَّى قَسَكْنَ فِيهَا.⁴¹ وَذَهَبَ يَافِيزُ ابْنُ مَتَسَّى وَأَخَذَ مَرَاعَهَا وَدَعَاهُ خَوْوَتَ يَافِيرَ.⁴² وَذَهَبَ ثُوْبَحُ وَأَخَذَ قَنَاءَ وَقَرَاهَا وَدَعَاهَا ثُوْبَحَ بِاسْمِهِ.

tut, was ihr geredet habt.²⁵ Die Kinder Gad und die Kinder Ruben sprachen zu Mose: Deine Knechte sollen tun, wie mein Herr geboten hat.²⁶ Unsre Kinder, Weiber, Habe und all unser Vieh sollen in den Städten Gileads sein;²⁷ wir aber, deine Knechte, wollen alle gerüstet zum Heer in den Streit ziehen vor dem HERRN, wie mein Herr geredet hat.²⁸ Da gebot Mose ihrethalben dem Priester Eleasar und Josua, dem Sohn Nuns, und den obersten Vätern der Stämme der Kinder Israel²⁹ und sprach zu ihnen: Wenn die Kinder Gad und die Kinder Ruben mit euch über den Jordan ziehen, alle gerüstet zum Streit vor dem HERRN, und das Land euch untertan ist, so gebet ihnen das Land Gilead zu eigen;³⁰ ziehen sie aber nicht mit euch gerüstet, so sollen sie unter euch erben im Lande Kanaan.³¹ Die Kinder Gad und die Kinder Ruben antworteten und sprachen: Wie der Herr redete zu seinen Knechten, so wollen wir tun.³² Wir wollen gerüstet ziehen vor dem HERRN ins Land Kanaan und unser Erbgut besitzen diesseit des Jordans.³³ Also gab Mose den Kindern Gad und den Kindern Ruben und dem halben Stamm Manasses, des Sohnes Josephs, das Königreich Sihons, des Königs der Amoriter, und das Königreich Ogs, des Königs von Basan, das Land samt den Städten in dem ganzen Gebiete umher.³⁴ Da bauten die Kinder Gad Dibon, Ataroth, Aroer,³⁵ Atroth-Sophan, Jaser, Jogbeha,³⁶ Beth-Nimra und Beth-Haran, verschlossene Städte und Schafhürden.³⁷ Die Kinder Ruben bauten Hesbon, Eleale, Kirjathaim,³⁸ Nebo, Baal-Meon, und änderten die Namen, und

Sibma, und gaben den Städten Namen, die sie bauten.³⁹ Und die Kinder Machirs, des Sohnes Manasses, gingen nach Gilead und gewannen's und vertrieben die Amoriter, die darin waren.⁴⁰ Da gab Mose dem Machir, dem Sohn Manasses, Gilead; und er wohnte darin.⁴¹ Jair aber, der Sohn Manasses, ging hin und gewann ihre Dörfer und hieß sie Dörfer Jairs.⁴² Nobah ging hin und gewann Knath mit seinen Ortschaften und hieß sie Nobah nach seinem Namen.